

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΜΕΡΑ

1

Παρατημένος στο νερό
και δὲ χορταίνω ζωὴ κι ὁμορφιά
και πραγματικότητα,
κι ἐσὺ ποῦ ἀνοίγεις τὰ μάτια σου
πίσω ἀπ' τὴ μιὰ θάλασσα,
παρουσία;

2

Ξένη μου

Ὁ ἥλιος στὰ μάτια σου
κόρη μου
λάμπει τὸ νερὸ
και φεύγουν τὰ μαλλιά σου
κι ἀνεμίζουν κι ἔρχονται
στὸ πρόσωπό σου, κόρη μου
ἀγαπημένη.

3

Στεφανία μου

Ἐγώ: Οἱ βάρκες στὴ θάλασσα
ἢ Στεφανία: κι ἡ θάλασσα στὸ πεῦκο
ἐγώ: και τὸ πεῦκο στὰ ματάκια σου,
ἢ Στεφανία: ὅλα καθρεφτίζονται
ἐγώ: κι ἀπλώνονται σὰν τὸ λάδι
ἀργὰ και μαλακὰ και βαθιὰ
και μᾶς τρέφουν.

4

Λάμπρο μου

Ἄχ μωρὲ γιέ, ποῦ ἦσουν
ποῦ ἀπλωνε ὁ ἄμμος στὴ ζωὴ τοῦ ἀέρα
και στὴ μεγάλη θάλασσα τῶν ὠραίων κυμάτων
κι ἐμεῖς τρέχαμε μέναμε λέγαμε
και τί δὲν κάναμε,
ἄχ μωρὲ γιέ ποῦ ἦσουν,
ἀγόρι μου.

Μέσα στην έκταση
μέσα στον ήλιο
μέσα στα κύματα
στο τραγούδι
πάνω σε μιὰ άσπρη
μεγάλη
πέτρα.

ΑΛΛΩ

Τὰ μάτια μου κλείνουν νὰ κοιμηθῶ
νὰ τὰ βουνὰ δλόκληρα στὸν ὕπνο μου
πάλι ὁ κόσμος πάλι ὁ κόσμος.
Ἄργα χαϊδεύω μὲ τὸ χέρι μου τὸ σῶμα σου
καὶ τ' ἀνοιγμένα σου εἰρηνικὰ δάχτυλα
στὸ άσπρο σεντόνι πού μᾶς ἔχει.
Κοιμᾶσαι πολύ, κοιμᾶμαι λίγο
στὸν ἴδιο κόσμο, στὸν ἴδιο κόσμο.
Μὲ κρατᾶνε σχήματα τοῦ ἀνθρώπου
μάτια πληγῆς κορμιὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου
τὸ σφαγμένο παιδί μὲς στὰ βουνὰ
κι ἡ ὡραία γυναίκα πού γδύνεται τὴν ἀναπνοή της
κι ἡ θάλασσα πού ἔρχεται στὰ δάχτυλά σου,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα τῆς ζωῆς καὶ τὰ πράγματα.
Ζῶ λοιπὸν πάλι ἀπ' τὸν ὕπνο
ἀνάσα ξύπνιος ἀνάσα στ' ὄνειρο
ἀνάσα τῆς ζωῆς πού μοῦ ἔδωσες, ζῶο μου.
Περιμένω ἢ δὲν περιμένω ἀναπνέοντας;
Εἶμαι ὄλα αὐτὰ καὶ δίπλα σου
καὶ περιμένω νὰ ξυπνήσεις, νὰ μοῦ πεῖς,
νὰ ξυπνήσω.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἰδρώτας τοῦ ἀνθρώπου κι αἷμα ζωντανὸ
στὸ ποτήρι, πιές το νὰ γίνεις
καὶ νὰ μᾶς πεῖς τὰ λόγια σου
πού φτιάχνουν αὐτὸ τὸν κόσμο
τὸν ξερό,
γιὰ νὰ τραγουδήσουμε
νὰ μιλήσουμε ἑλληνικά.